

Mikkel Tode Raahauges prædiken Kristi himmelfartsdag

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

14. maj 2026

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Apostlenes Gerninger kapitel 1, vers 1-11
Lukasevangeliet kapitel 24, vers 46-53

Salmer

257 Vaj nu, Dannebrog, på voven
218 Krist stod op af døde
258 Vil natten nu vige
252 Til himmels fór den ærens drot
250 Kommer, sjæle, dyrekøbte
251 Jesus, himmelfaren

1 Jordan bærer dit aftryk

Det er så let at overse. Men hvis man går sig en tur gennem Nørrebros gader med sænket blik, så kan man være så heldig at støde på nogle særlige uregelmæssigheder i brolægningen; noget, der ikke rigtig passer ind. For dér, midt imellem brostenene og fortovsfliserne, der ellers følger det karakteristiske, københavnske mønster, der ligger der, på syv forskellige steder, sådan nogle store, meget aflange sten. Deres hjørner er ligesom afrundede i den ene ende; de afviger en smule i farven, og så er de hver især forsynet med en indskrift. Den ene af dem er på engelsk; én er på fransk, én er på kinesisk, én er på arabisk, én er på spansk, én er på urdu og én er på dansk. Men indskriften er i grunden den samme på dem alle syv og lyder på de forskellige sprog: ”Jordan bærer dit aftryk.”

15 Det er gamle, kasserede gravsten, som i 2010 blev genanvendt af en kunstner og nedlagt i bydelens gader. Og jeg véd ikke, om det mon er sket ved en tilfældighed, men især to af dem er i hvert fald blevet placeret fuldkommen genialt. Den ene af dem, den ligger foran én af portene til Assistenskirkegården, som tusindvis og atter tusindvis af mennesker i tidernes løb er gået igennem med sænket blik og tunge skridt for at bære deres døde til graven. Og dér ligger den ene sten altså, som om, den ville sige: ”Af jord er du kommet og til jord skal du

blive, men jorden bærer dit aftryk, og selvom det er så let at overse, så var livet aldrig forgæves.”

25

Dét har ligesom sin egen, soleklare symbolik. Med den anden sten er symbolikken måske mere skjult, for den ligger og gemmer sig i krydset mellem Nørrebrogade og Peblinge Dossering; dér hvor man går ned til stien omkring Søerne. Men som enhver, der har udlevet sit ungdom i København vil vide, så er Søerne ikke ubetinget noget uproblematisk sted. For vel er der dér et frit udsyn til den åbne himmel over byen, men det er også dér, man kan risikere at blive inviteret hen for at gå tur af den, man er forelsket i, hvis de ønsker at gøre det forbi med én. Jeg véd ikke hvorfor, men sådan er det altså, og tusindvis og atter tusindvis har i tidernes løb gået på de stier med sænket blik og tunge skridt for at bære deres drømme til graven. Jeg har også selv gået der et par gange, og dér ligger den anden sten altså, som om, den ville sige: ”Af jord er den kommet og til jord skal den blive, men jorden bærer dens aftryk, og selvom det er så let at overse, så var kærligheden aldrig forgæves.”

40 Måske har I efterhånden så småt luret, hvor jeg vil hen med alt dét hér i dag på Kristi Himmelfarts Dag. Og også på Oliebjerget uden for Jerusalem, i nærheden af Betania, kan man være så heldig at støde på en uregelmæssighed i brolægningen; noget der ikke rigtig passer ind. For også dér ligger der et sted en gammel sten; lidt større end de andre og med afrundede hjørner. Det er ganske vist ikke en kasseret gravsten; der er heller ikke nogen indskrift på den, men der er til gengæld ligesom to aflange fordybninger i den. Noget, der ligner fodspor; som et aftryk i jorden efter nogen, der var her engang for længe siden ...

Og selvom man virkelig skal være varsom med at tage den slags alt for alvorligt, så har det alligevel sin egen, soleklare symbolik, og legenden vil selvfølgelig vide, at det er Vorherres eget aftryk fra dengang, han blev båret ind i den åbne himmel; hjem til sin Gud og vores Gud; til sin far og vores far; ud og op i det blå, og efterlod sine disciple måbende på jorden og med hovederne helt bøjet bagover ...

55

Men knap har de nået at tage sig til nakken, førend der står to mænd i hvide klæder hos dem. Måske beskriver Lukas dem sådan for ikke at forfærde nogen, men jeg tør godt vædde med, at de er engle! Og de spørger dem, hvorfor de mon står og ser op mod himlen. Det skulle man ellers mene var naturligt nok, de dramatiske omstændigheder taget i betragtning! Men pludselig sænker

60

disciplene altså alligevel blikket og ser i stedet på hinanden. Og så får vi ellers at vide, at de fyldt med glæde vendte tilbage til Jerusalem, hvor de var i templet ”hele tiden” som der så smukt står, og lovpriste Gud.

65

Selv ville jeg ellers ikke have fortænkt dem et sekund i, hvis de var vendt tilbage til byen med tunge skridt. For det ene øjeblik var han jo selv hos dem og delte sit liv og sin kærlighed lige så generøst med dem, som han altid havde gjort. Og det næste er han med ét blevet taget fra dem – helt derhen, hvor intet menneske kan nå af sig selv – og nu har de tabt ham af syne, og det er kun hans fodspor, der er tilbage, og jorden, som bærer hans aftryk. Og det er så let at overse, hvorfor i al verden det nu skulle være noget at glæde sig over. For pludselig er det næsten som om, at afstanden mellem himlen og jorden aldrig nogensinde før har været større.

75

De var jo ellers lige så tæt på hinanden ... For med Guds Søn i verden havde både de og vi jo måske alligevel på fornemmelsen, at han slet ikke var så forskellig fra os, som vi gik og troede: Han blev født af en kvinde ligesom mig. Han spiste og drak og sov om natten ligesom mig. Somme tider sad han og tegnede i sandet sådan som jeg plejer at gøre, når jeg en sjælden gang imellem er på stranden. Han elskede og blev vred og tilgav og græd også af og til, ligesom jeg gør. Han døde, det skal jeg også en dag. Og han opstod, og selv dét har jeg jo faktisk gjort mig mine egne små erfaringer med. Som når jeg til min store overraskelse på de mest forunderlige måder har fundet glæde midt i al sorgen eller livet er blevet helt nyt, midt i al døden. Men med himmelfarten er det som om, at vores og Vorherres veje skilles. Hans fører ham videre op mod himlens høje, mens vores fører os videre ned mod gravens dyb. Af jord er vi kommet og til jord skal vi blive ...

90

Og alligevel; alligevel er disciplene altså fyldt med glæde. Måske er det fordi de regner med, at han kommer igen lige straks; i overmorgen, f.eks. – det var jo tilfældet sidst, han forlod dem under så dramatiske omstændigheder – eller allerhøjest om en uges tid. Men det kunne jo også tænkes, at de efter at have lært ham at kende og hørt ham prædike om Guds Rige har fået fornemmelsen af, at det ikke kun er jorden, der bærer hans aftryk. Men også ham, der bærer jordens: kød og blod, hud og hår, sorg og glæde; spor efter liv og kærlighed, der blev lagt i graven i sine hænder og fødder, som siger os, at intet af det var forgæves. Og at han med sin himmelfart har båret det hele med sig derhen, hvor intet menneske kan nå af sig selv. For at sænke himlen mod jorden og løfte jorden mod himlen og åbne vejen for os, så at de aldrig nogensinde før har været tættere på

hinanden, end de er nu.

Og uanset hvad det så end skyldes, så er det væsentlige jo, at disciplene den dag
sænkede blikket og i stedet så på hinanden og vendte tilbage til Jerusalem. Først
105 tog de i Templet for at lovprise Gud, og så drog de ellers ud i verden for at gøre
dét, som Vorherre havde sagt de skulle; for at være Guds Kirke på jorden. Og i
tidernes løb blev disciplene efterhånden til apostle; eleverne blev til mestre;
tilhørerne blev til prædikanter, så at vi endnu i dag overalt under himlen – på
engelsk, på fransk, på kinesisk, på arabisk, på spansk, på urdu og på dansk – ved
110 Åndens kraft kan høre, at vi har vores synders forladelse i Jesu navn. Så at vi kan
leve vores liv med blik for hinanden hér på jorden i tillid til, at den bærer Guds
aftryk. Og at vi derfor også har lov til både at tro og håbe: at selvom det er så let
at overse, så var intet af det liv eller den kærlighed, som vi med sænket blik og
tunge skridt bar til graven, forgæves.

115 For nu har Guds Søn selv båret det hele med sig ind i himlen. Hjem til sin Gud
og vores Gud, til sin far og vores far, hvor han er nu. Som om, at han med sin
himmelfart vil sige: ”Af jord er du kommet og til jord skal du blive. Men jeg
bærer dit aftryk, ligesom du bærer mit, og som jeg opstod skal du opstå, og fare
120 til mig – ud og op i det blå.”

Amen.

Kilde

125 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

130 Anden tekstrække, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-kristi-himmelfart>

135